

Per tancar el pas a la reacció PP-VOX no és prou votar: cal organitzar-se com a classe per acabar definitivament amb totes les misèries del capitalisme.

Les eleccions generals del 23 de juliol es presenten a l'Estat Espanyol com una cruïlla política, amb grans possibilitats que el binomi PP-VOX aconseguisca la majoria absoluta, forme govern i es prepare par arrasar amb la seua política reaccionària tot el que puga de les conquestes socials: des dels drets laborals, de les dones i de les minories sexuals o de les nacionalitats sotmeses a la monarquia, fins als pocs drets i garanties dels treballadors migrants.

Aquesta situació es dona després de l'experiència de les darreres eleccions municipals i autonòmiques, marcades per una gran abstenció en el camp de les classes treballadores (la quarta més alta de la història post-franquista). I això és el resultat del gran desafecció d'importants capes de treballadors i treballadores, que no han vist que el govern de Pedro Sánchez (PSOE-PCE-Podemos) derogara cap dels grans atacs reaccionaris dels governs anteriors del PP (ni les reformes laborals ni la llei mordassa, ni la reforma del codi penal). Tampoc han vist cap voluntat real de solucionar la bombolla gegant del preu de l'habitatge, que no requereix pegats ridículs com la recentment promulgada ley de la Vivienda, que respecta els actuals preus dels lloguers i tota la propietat i el poder oligopolístic dels gran tenedors d'habitatges: bancs i fons voltors. I tampoc han vist que, malgrat tota la xerrameca hipòcrita inicial, millorara la política respecte als migrants pobres. Per a mostra, la felicitació del govern als cossos de seguretat després de la massacre de gairebé 100 migrants desesperats en la tanca de Melilla en juny de 2022.

En la mateixa línia, els indults parcials a alguns dels dirigents independentistes catalans no han amagat la falta de voluntat del govern de Pedro Sánchez d'accedir a la reivindicació democràtica bàsica de què cada poble oprimint de l'Estat Espanyol puga exercir el seu dret a disposar de si mateix i triar les seues relacions amb la resta, inclosa la separació, si així ho desitja majoritàriament.

Les miquetes reformistes de l'actual govern - per alleujar momentàniament les dificultats de les famílies i fer front al preu dels aliments, l'energia i habitatge - no han reduït les cues de fam dels bancs d'aliments ni desaccelerat els desnonaments. Del mateix mode que els impostos temporals al gran capital no han canviat el fet dramàtic de què la immensa majoria dels ingressos de l'estat prové dels impostos que recauen permanentment sobre les classes treballadores.

Quant a les despeses pressupostàries, s'han mantingut i ampliat les subvencions a les esglésies (sobretot a la catòlica) i s'hi han multiplicat les militars, per fer costat amb entusiasme al reforçament imperialista de l'OTAN, amb l'excusa de la invasió d'Ucraïna per Rússia.

El desarrelament d'una part de les masses treballadores respecte als grans partits que d'una manera o altra diuen representar-los es reforça, més encara, amb el parloteig ideològic burgés que aquests partits han assumit, i que consisteix en amagar tota referència a les classes socials enfrontades, sota les etiquetes tèrboles de «dretes» i «esquerres». D'aquesta manera, la consciència de classe obrera es debilita encara més i les direccions d'aquestes organitzacions (PSOE-IU-PCE-Podemos-Compromís-CUP-BILDU-BNG, etc, i ara el monstre fabricat ad hoc, SUMAR) poden aliar-se amb partits burgesos (p.ex. PNV, Junts...) i acomodar-se a la gestió reformista de les misèries del capitalisme.

Ara, aquestes eleccions es manifesten com una fita deformada de la lluita de classes per tancar el pas a la negra reacció del PP-VOX. Però el proletariat i les masses treballadores no tenen cap autèntica representació política dels seus interessos, com han demostrat els partits que han donat suport al govern de Pedro Sánchez. Per això, si bé és legítim fer un vot a qualsevol organització que es reclame de la defensa de la classe obrera, ha de fer-se des de la seguretat que l'única manera real i definitiva de frenar la reacció política, però també de posar fi a la precarietat de la nostra vida i la del planeta que ens allotja, és organitzar-se com a classe i lluitar.

Acabar amb el capitalisme, construir una nova societat de treballadors i treballadores, sense explotació ni cap tipus d'opressió, exigeix construir un vertader partit obrer en cada país i una internacional revolucionària a escala mundial. Posem mans a l'obra ja. Es urgent!!!